

Eva Bačová, 34 rokov, Kysucké Nové Mesto

Vlčie zmysly

Slnko zachádzalo za kopce a starší muž, štyridsiatnik, kráčal lúkou. Pušku mal prehodenú cez plece a smeroval do lesa, popod medvedí brloh okolo horskej bystriny. Priamo k vlčej nore. Magura sa týčila do výšky, a vždy, nejakým spôsobom, ukvapovala svojou krásou. Mohutnosťou. Zahádami a poverami. Legendami i povestami. Všetkým pripútaným k magurskej magistrále. Až na vlkov. Niekedy síce prebehli alebo sa držali v dostatočnej vzdialenosti. Dá sa konštatovať, že tu nikdy neboli. Tak blízko. A predsa dostal hlásenie, že zbadali vlka. Nuž sa teda šiel pozrieť. Mal niekoľko typov, ale usudzoval, že to bude práve v skalisku. Na mieste, kde príroda vykúzliła skalnatý útes uprostred hustého lesa, na mieste, kam sa človek bez lana a ostatných horolezeckých pomôcok nedostal, na mieste, kde sa skaly poukladali tak, že vytvorili malú jaskyňu. Ideálne pre vlky! Myslel si. Keď tam však dorazil, nič podozrivé si nevšimol. Na chvíľu si však zložil svoj batoh z pliec, pušku vedľa seba, a aj on sa usadil v tráve, ktorá sa tlačila pomedzi drobné skalky. Desiatuje. Zrazu sa mu zazdá, že počuje kňučať akési šteňa. Nie, nezdá sa mu to! Zvuk je ostrý a prenikavý. Musí to byť niekde tu! Uvedomuje si. Nuž si pozbiera svoje veci a ide za zvukom. Tipuje, že niekto sa potreboval zbaviť nechcených šteniat. Vypustiť ich do buše plných nástrah je ten najlepší spôsob! Uisťuje sa. Ibaže už z diaľky vidí, že na zemi bezvládne leží akási mrcina psa. Prikročí bližšie a nájde, pravdepodobne medveďom, rozdriapaného vlka. Teda vlčicu. Môže byť mŕtva asi tak dve hodiny alebo tri. Viac nie. S puškou v ruke sa muž obzerá okolo seba, ak by tu náhodou medveď ešte bol. Ale už je dávno fuč. Urobí obhliadku vlka, čosi si zapíše, párkrát šťukne fotoaparátom. I usúdi, že bola poriadne stará a zrejme chcela uchrániť to šteňa, ktoré sa práve vykotúľalo spoza skál. Napočudovanie je len jedno. Veľmi dobre vie, že vlčica nemá šancu prežiť. Hlavne bez svorky. Najlepšie bude urobiť to hneď. Tak namieri na neho svojou puškou. Avšak nedokáže to. Nedokáže, pretože vidí, síce už trochu podrastenú, ale predsa malú chlpatú guľku so žiarivými očkami. Nevie ho, len tak bez šance, zastreliť. I zoberie ho do rúk a donesie domov. Cestou zistí, že to je vlčica.

Doma, v malej útulnej chalúpke na konci dediny a blízko k horám, ho čakala Zuzka. Jeho dcéra. Má dvanásť rokov a už takmer štyri roky vyrastá bez mamy. Jej matka zomrela nečakane, pre vlastnú vášeň pri zliezaní skál. Bola horolezkyňou. Vášnivou horolezkyňou. Nechtiac sa jej povolili oká na lane, ktoré sa uvoľnilo. Zákonom gravitácie, zotrvačnosti a následne vyvinutej sily istenie zoslablo a ona spadla z niekoľkometrovej výšky na zem. Namieste mŕtva. Nuž, bola naučená spoliehať sa sama na seba, a stalo sa jej to osudným. Nemal jej kto pomôcť. Avšak, práve jedna takáto akcia bola príčinou, ktorá priviedla Zuzku na svet. S Petrom sa Lena totižto zoznámila tu. Niekde uprostred skál. V lone matky prírody. Nikto to neplánoval. Nikto to nechcel. Ale stalo sa. Vzali sa a snažili sa spolu žiť. On pracoval ako poľovník v tunajšej dedine, i napriek tomu, že jeho doktorát z biológie bol venovaný práve vlkom a mohol mať inú prácu. Nemal. Ona zas trávila čas prevažne na horách. Hneď, keď si to mohla dopriať, zbalila svoje veci a šla do hôr. Domácnosť, dcéra i manžel boli v rukách svokry. Večne nespokojnej svokry, ktorá lamentovala nad osudom svojho syna. Nad jeho neopatrnosťou. Keď Lena umrela, Zuzana jej smrť poriadne ani nevnímala. V podstate jej nechýbala. Keď uvidela jej telo v truhle, neplakala. Možno nechápala, prečo tam leží, prečo tam spí. A možno nevedela prejaviť žiadny cit. Vzala to príliš prirodzene. Spontánne. Nevzrušil ju ani ten prudký nárast cudzích ľudí, ani smútočný sprievod, ani príhovor farára. Nič. Deň prebdela tak, ako inokedy. Akoby realita pre ňu nič neznamenala. Akoby jej duša plávala niekde v snoch a oblakoch. Taká zasnívaná a hlavne málopravá bola vždy. I keď nehovorila veľa, vedela, čo sa patrí. Vedela, že treba upratovať, vedela, že na

nevedomosť sú dobré otázky, vedela, že na otázky sa má odpovedať, vedela, že starších treba poslúchať, vedela, že doma má všetko, vedela, že ju rodičia ľúbia. Ona im to opätovala. Pomáhala. Poslúchala. Privykla bežnému stereotypu. Stereotypu dedinského dievčaťa! Po smrti matky sa však chod domácnosti trochu skomplikoval, ale Zuzka to hravo prekonala. Mala pri sebe babku. Ona ju priúčala všetkému, čo správna deva z dediny musí vedieť. No teraz je rok aj po smrti otcovej matky. Jej babičky. Ani táto smrť ju dávno netrápi a snaží sa robiť tak, ako ju učila. Popri tom chodí ešte do školy. Zaiste, poznať, že žena v domácnosti chýba, ale Peter sa už ženiť nechce. Stále kdesi v ňom žijú spomienky na jeho neopatrnosť a nevydarené manželstvo so ženou, ktorá viac milovala hory než svoju rodinu, manžela, Zuzku. Akosi má zo všetkého výčitky. Netuší prečo. Možno kvôli vlastnej matke, ktorá mu to neustále pripomínala. Možno kvôli vlastnému sklamaniu, pretože mal všetko dokonalo naplánované a nevyšlo mu to. Najviac však asi kvôli Zuzke. Nedokáže totiž pochopiť, prečo práve jeho dieťa sa vždy hrá inak ako ostatné deti. Hrali sa na schovávačky, ona trhala vonku púpavu a plietla vence. Keď hrali vybijanú, ona skákala cez švihadlo. Keď skákali gumu, ona preskakovala kamene v potoku. Keď dievčatá obliekali bábiky, ona vyesedávala na drevenom koni a tvrdila, že je tým najobávanejším pirátom. Keď chlapci zahájili chlapčenský útok na dievčatá posmievaním, naháňaním a súťažiením v sile, tak ona ich iba sledovala. Potom sa vždy niečo, priam výstredne, spýtala. Najčastejšie ju však trápilo: „Kedy chlapci prestanú robiť dievčatám zle?“ Prvýkrát zostal prekvapený, ale naučil sa takúto odpoveď: „Keď budú jedno z nich ľubiť.“ Ibaže, pri týchto rozhovoroch obaja zablúdili do neznámych výšok. Jemu samému sa totiž ťažko vysvetľovalo, čo je láska. Vždy sa nechal srtnúť do sveta malého dieťaťa. A možno on ju strhol do toho svojho, pretože mal veľmi veľkú radosť, keď sa jeho dieťa smialo.

Presne takisto ako teraz. Dievča umýva riad a cez okno vidí prichádzať svojho otca. Úsmev jej rozžiarí tvár, zastaví vodu, odloží svoju prácu a vybehne na dvor plný anglickej trávy. Teší sa, že sa jej otec vrátil, že už konečne nemusí byť sama. Z diaľky kričí: „Ocko!“ Na cestu však nevybehne. Ujo horár otvorí bráničku a dcéra mu pomáha odnášať jeho horárske závažia. Zrazu však zbadá, že spod bundy vykukne chlpatá hlavička s dvoma žiarivými bodkami. Tvár jej zamrzne od prekvapenia. Úsmev jej svieta i hovorí: „Ty si doniesol psíka?!“ Gazda nevie, čo má povedať. Je natoľko ovládaný radosťou svojej dcéry, že má obavy, aby ju nezarmútil. Bojí sa jej povedať pravdu. Nechce jej povedať pravdu. Áno, mal by. Ibaže pozerá, ako sa Zuzka hrá so šteňaťom. Teší sa. Smeje sa. Nahráva sa s ním. V ušiach mu znie veta prekypovaná radosťou: „Doniesol si psíka!“ Škrípe mu to v ušiach, ale nehovorí nič. Zrazu k nemu pribehne, objíma ho, vystíska ho. A k tomu všetkému mu do ucha hovorí: „Ľúbim ťa, ocko!“ Muž prenechá vládu spontánnosti a pokračuje vo svojom mlčaní. Slová mu jednak v ušiach škrípajú, jednak zvoní. Vie, že je to vlčica. Divé zviera. Nepatrí medzi ľudí. Ibaže sú to takmer štyri roky, kedy mu naposledy povedala, že ho ľúbi. A teraz? Teraz mu to znelo ako zaklínadlo. Ako negatívna lekárska správa o nádorovom ochorení. Zázrak! Nie, nepovie jej to. „Jedného dňa sama na to príde.“ Zašepká si v srdci. A tak sa stalo, že chalupa, pri ktorej sa už dávno nič nechovalo, začala byť útočiskom pre lesného dravca.

Rástli spolu. Zuzka už kamene v potoku nepreskakovala sama. Občas sa obe naťahovali s handrou, s konárom, s dreveným klátikom, alebo aj inou hračkou, ktorú si zvolili ako svoju obeť pre hru. Inokedy behali spolu po neďalekých zelených lúkach. Sem-tam jej Zuzka hádzala drevené haluze a vlčica sa tvárila ako ten najlepší aportovací pes. Takisto ju odprevádzala do školy. Keď sa jej skončilo vyučovanie, opäť bola pred školskou bránou. Čakala ju. Trávili spolu nekonečne veľa času a nepotrebovali k tomu družinu ľudí. Vystačili si. Samé dve. Ľudia síce v dedine poukazovali, že je to bláznovstvo. Z vlka spraviť domáceho psa. Peter bol ale naučený ignorovať verejnú mienku. Tešil sa

so svojou dcérou. Časom postavil pre vlčicu búdu s kotercom, ale nezatvárali ju v ňom. Kedy chcela, vtedy v ňom trávila čas. Istú dobu s ňou Zuzka chodievala aj na cvičisko a všetko im šlo ľahko. Vtedy si vlčica vyslúžila i svoje meno. Začala ju nazývať Šikovná. Oveľa radšej však blúdili po horách, sledili a stopovali zajace, srnky, zatúlané ovce a inú štvornohú háveď. Pozorovali ich. Chvíľami mali pocit, že na nich dozerajú. Nie, neučila ju loviť! Len sa tíško zakrádali v blízkosti lovnej zveri. A Zuzka sledovala. Vlčicu i zvieratá. Ich slobodu, ich jednoduchosť, ich bezprostrednosť, ich krásu. Medveďom sa radšej vyhýbali. I naučili sa, že keď večer o siedmej začne zvoniť zvon na kostolnej veži, musia sa vrátiť do dediny.

Čas si bežal, ako sa mu len chcelo. Raz rýchlo, inokedy pomaly. Niekedy sa zas zdalo, že stojí a nehýbe sa. Priateľstvo so Šikovnou Zuzku rozrečnilo a osmelilo. Pootvorilo jej oči. Roztvoril sa jej vesmír plný zvedavosti a ona začala skúmať okolo seba všetko. Viac ako predtým. Našla si kamarátky, a tiež ju zväbil svet zábavy, diskoték, chlapcov. Vzástol aj záujem o priateľstvo s chlapcom, avšak tí na diskotékach ju nevedeli zaujať. Nevidela na nich nič pútavé, zaujímavé a pekné. Nič, čo by ju oslovilo. Nič, čím by vynikali. Všetci boli rovnakí! Opití. Prchkí. Náladoví. Namyslení. Násilní. Bitkárski. A doma jej tiež všetko pripadalo rovnaké. Otec v práci, v záhrade alebo v garáži. Poprípade na gauči pred televízorom. Alebo spal. Iba Šikovná ju vedela z týchto stereotypov vyslobodiť. Behali spolu po horách naďalej. Jedného dňa jej ale čosi prebehne popred oči. Zbadá na lúke nevítaného hosťa. Nepozná ho. Nikdy tu nikto nebýval. Nekričal. Nevykrikoval. Po kom to kričí? Pýta sa samej seba a snaží sa lapiť dych, ktorý si behom sama uštvála. Stojí a sleduje. A zrazu spoznáva odpoveď na vlastnú otázku. K mužovi na lúke pribehne pes podobný vlčiakovi, ibaže tento je hnedý s čiernou hlavou. Zdá sa, že ich zbadal. Obe sa prikrčili medzi kríky a vyčkávali, čo sa bude diať. V tom nevhodne zafúkal vietor. Belgičan sa neudržal a vyštekal obe tuláčky zo skryše. Neznámy ide za svojim psom, aby zhodnotil stav situácie. Približuje sa a Zuzka nevie, čo robiť. Tak trochu neisto sa cíti. Šikovná to vyrieši za ňu. Vybehne zo skryše a ostrážito vyštartuje po psovi. Aby sa nič nestalo, Zuzka vychádza za ňou. Predsa je to len vlk. To už veľmi dobre vie. No, a neznámy nemá odkiaľ tušiť, že je krotká, že žije s ľuďmi. Okrične Šikovnú, ktorá sa vráti k mladej dáme. To isté sa deje u neznámej dvojice. Avšak muž je zvedavý a pokračuje smerom k Zuzke.

„Váš vlk? Teda vlčica?“ Pýta sa sebaisto.

„Áno. Našli sme ju v lese. Matku jej roztrhal medveď. Neprežila by.“ Odpovedá starou známou pesničkou rozšírenou v dedine.

„Je veľmi poslušná. A čo inštikty?“

„Nerozumiem.“

„Vrodená pudovosť? Vlčie zmysly? Nijaké náznaky agresie, zúrivosti, či volanie divočiny?“

„Za päť rokov sme si nič nevšimli. Celkom bezpečné je to s ňou,“ a uvoľní Šikovnú z objatia vodidlom. Vlčica sa opatrne priblíži ku psovi a preverí si oboch neznámych svojim ňufákom. Pes opätuje jej zoznamovaciu aktivitu, ale do bláznivej pšej hry sa im teda veru nechce. Vlčica sa vráti k nohám svojej paničky a akceptuje cudzie elementy vo svojom revíre. Podobne je to i na druhej strane. Keďže je mladý muž zvedavý na symbiózu človeka a vlka, vyzvedá sa viac. Zaujíma ho správanie, zaujíma ho spôsob chovu, pýta sa aj na reakciu ľudí, zisťuje ich zaangažovanosť vo svete podobných chovateľov a spolkov, napokon sa dozvedá aj to, že bývajú na konci dediny, pod horou. Ani v dedine, ani v hore.

Blízko k obom svetom. Pre Zuzku bola však zo všetkých rečí zaujímavá iba jedna veta. Chodí sem so psom, lebo tu majú veľký priestor, ticho a ľudia ich veľmi nevyrušujú. To isté má rada aj ona! Určite ho chce viac spoznať! Veď predsa, dvom rovnako zmyšľajúcim je predsa lepšie. Myslela si. A tak si ho zakaždým s pomocou Šikovnej vysledila. Po niekoľkých nenáhodne náhodných stretnutiach zisťuje, že mladý muž nezapadá do kolektívu ňou opovrhnutých mladíkov z diskotekových zábav. Upútal ju. Inak. Pomaly sama nerozumela tomu, čo je pekné na jeho pleciach, na jeho úsmeve, na jeho hlase, na jeho tehličkách v páse, na.....na všetkom. A v jeho modrých očiach sa išla utopiť. Chvíľami strácala reč. Chvíľami lietala v oblakoch. Chvíľami mala obavy. Chvíľami bojovala sama so sebou. Nechcela dať najavo svoje emócie. Zakrývala a utajovala ich. Robila všetko, aby sa neprezradila. Avšak mala smolu. Aj Zuzka zaujala Ondreja. Nevyzerá ako modelka, ale má pekný úsmev. A keď sa stretli, hnedozelené oči jej vždy tak zvláštne zažiarili. Akoby zažmurkali tie samotné iskričky v očiach, ktorým on oddolať nevedel. Ani jej dlhým brčkavým vlasom tmavo-ryšavej farby. A hádam najviac, čo ho vedelo i rozosmiať, bol pre neho pútavy jej pohľad do neznáma, ktorý vždy zdieľala so svojou vlčicou, ktorý ju prinútil vytratiť sa z reality a stratíť sa v čase i v prítomnosti, ktorý v Ondrejovi vyvolával pocit čistej duše, našepkával nevinnosť a privieval vôňu slobodného dievčaťa, zasneného dievčaťa, o ktorom si nevedel uceliť jasný obraz, a tak sám seba privádzal do rozpakov a neistoty. Napätia. Jedného dňa však všetky tieto mäťúce city zmizli a vášeň sa oboch nadobro zmocnila. Pohltila ich spontánnosť samotnej prírody, ktorá bola ich parkom, svedkom, zvodcom i strážcom.

Jablko nepadá ďaleko od stromu. Dalo by sa konštatovať, keď sa Zuzka dozvedela novinku od lekára. Je tehotná. Nová životná situácia! Všetko sa pre ňu mení. Odchádza bývať do mesta. K Ondrejovi na byt. Tam ju čakajú nové povinnosti. Šikovnú si so sebou vziať nemôže. Necháva ju v dedine samú. S otcom. Ale bude za ňou chodieť! Vždy keď bude môcť! Aj tak bolo. Keď mala čas a možnosť, bola so Šikovnou. Spočiatku boli návraty domov časté a pravidelné, no pribúdaním dní sa počet návštev znižoval. A vlčica bývala sama. Nebavila ju samota. Veď je to spoločenské zviera! Nudila sa na dvore a vylihovať na verande pre ňu nebolo. Je mladá, živá, hravá! Plná energie! Zvedavá! Vydáva sa na prechádzky do dediny a lesov sama. Behá po známych miestach, zákutiach, kroviskách, cestičkách. Sleduje zvery, skúma nové veci, naháňa sa sama so sebou, občas plaší zajaca alebo kačice. Jedného dňa nevydrží a vydá sa za hranice svojho teritória, pričom veľmi dobre pamätá na zvon bijúci večer o siedmej. Za hranicami známych kopcov, riek a lesov sa jej otvára nový svet. I nájde svoj starý brloh, ale nepamätá si to miesto. Stretne aj medveďa, ale z diaľky sa mu vyhýba. Zrazu pred ňou stojí pes. Teda nie pes. Nevie, čo je to. Podobá sa to veľmi jej samej. Má sivý huňatý kožuch, štíhle šľachovité nohy, na ktoré sa upína pevné svalstvo. Je mohutnejší ako ona. Aj vyšší. V papuli drží svoj skromný úlovok. Zajaca. Krv mu steká z papule na zem po kvapkách. Prekvapene hľadí na ňu. Je meravý. Presne ako Šikovná. Avšak závan čertstvej krvi, ktorý sa dostal k jej ňufáku, ju vyplaší. Zvrtnie sa a uháňa späť. Do svojho územia. Do svojich lesov. A keď začuje zvon z kostolnej veže, beží ešte rýchlejšie. K známej chalupe. Na dvor. Do budy. Skrúti sa do kľbka, a tak chce prečkať do rána. Z akéhosi zasneženého sna ju však uprostred noci vytrhne dlhý prenikavý tón zvieraťa. Preberie sa. Spoznáva svoje prístrešie vybudované človekom. Neskôr zisťuje, že tmavá noc je osviežená svetlom pribúdajúceho mesiaca. Ešte niekoľko dní a bude splň. Hľadá naň. Nikdy ju tak nezaujímal ako dnes. Zvádzal ju. Každým zakvílením jej divého druhu tam v horách sa zvädzanie posilňovalo. V noci nikdy nebehala sama! Spomenula si a schúlila sa opäť do kľbka. Zavýjanie vlčieho tvora v horách však neutíchalo. Spieval pieseň osamelého lovca, ktorého už nebaví ponevianie samotára. A možno iba rád spieval. Najmä v týchto jesenných dňoch, kedy si obyčajne všetky lesné tvory hľadajú svojich druhov. Šikovná slovám vlčej piesne nerozumela. Nemal ju to kto naučiť, ale melódia bola pre ňu

známa, hoci ju nikdy predtým nepočula. Pochopila, že ju volá k sebe. Ona je však veľmi poslušný pes. Nepozná to tam v noci. Tak ani nepôjde. Nie nepôjde! Z hôr sa však opäť ozvalo volanie. Znervóznela. Začala pobehovať po dvore. Občas zazrela na mesiac. Akoby chcela vyslať nejaký odkaz. Možno správu. Nevedela to. Vrčala, kňučala a štekala. Skúšala a skúšala. Napokon predsa aj ona zaspievala druhú časť vlčej piesne. Zavyla. Pocítila v sebe zvláštny nával energie. Zo dvakrát sa ešte vlkovi ozvala, a keď sa rozsvietili okná a zavrzgali dvere na verande, zmizla. Vydala sa za hlasom divočiny. Za hlasom divokého srdca v sebe. Za vlkom. Prebudený muž, ktorého dcéra si plní materské i manželské povinnosti v meste, zazrel vlčicu už len z diaľky. Nebol prekvapený. Jedného dňa to muselo prísť. Niekde vo vnútri sa mu však prebúdzať pocit zvláštnosti. Možno nebezpečenstva. Intuícia mu našepkávala, že volanie divočiny nie je tým najlepším znamením. Sú tu vlci. Ide zima.

Vlčica sa predierala tmavým lesom, na osvetlených lúkach si podbehla, v kroviskách vždy spomalila a spozornela. Načúvala tichu. Načúvala tme. Nasledovala slová vlčieho volania. Mesiac ju sprevádzal. Niekoľkokrát sa obzrela aj smerom k dedine, ale volanie bolo pre ňu príliš silné. Silnejšie ako jej vlastný strach. Zrazu ho pred sebou zbadala. Hrdý samec tam stál. Niekde uprostred hôr. Pozoroval ju. Sám si nebol istý, akého tvora to stretol. Vrčal a ukázal zuby. Šikovná predviedla, že to vie aj ona. Priblížili sa k sebe. Vlčkovi sa zježila srst' na chrbte a začal sa k naivnej a zvedavej vlčici správať ako ku koristi. Krúžil okolo nej a neuhol pohľadom. Šikovná zo spomienok na svoje detstvo vytasila svoju zbraň šteňaťa, ktoré sa v strachu a pri prevahe svojich protivníkov zvalí na zem a otrčí laby do hora. Maximálne podriadenie. Maximálna dôvera. Najzraniteľnejšia poloha, akú môže psovité šelma zaujať. Vlk sa chvíľu díva na svojho čudného druha. Nechápe dospelú samicu. Ale s agresívnym správaním prestal. Prekonal svoj pud samotárskeho lovca a začal oddanú vlčicu oňuchávať a ona v tom rýchlom a besnom čase stála na nohách a opätovne poznávací rituál. Po chvíľke začala psia hra. Naháňali sa, skákali, šantili, behali. Tanec vlkov v mesačnom svite. Zrazu, z ničoho nič, vlk zmizne v lese. Vydurí odtiaľ mladého kanca, ktorý sa zo strachu rúti rovno k vlčici. Ibaže Šikovná nevie loviť. Vlastne sama sa zľakne a uskočí. Samec prenasledujúci koristi zastane. Opäť nechápe. Ved' takto sa vlk nechová! Neuvažuje však dlho a rozbehne sa za koristiou, ktorú po niekoľkých metroch dolapí, lebo mala niečo so zadnou nohou. Šikovná sleduje. Pozoruje, ako lovec zadriapol do krku tesákmi, ako zviera od bolesti kleslo k zemi a kvíči. Žalostí. Trasie sa. Posledné posmrtné pohyby. Zviera je mŕtve. Z hrdla mu vyviera čerstvý prameň krvi, ale vlk sa pustí do vnútorností. A keď už bolo zviera naporcované na večeru, spomenul si na družku, s ktorou pred chvíľou tancoval po lúkach. Pozrel smerom, kde ju videl naposledy. Nebola tam. Už dávno uháňala smerom domov. K človeku.

Vlk žalostne zavyl. Opäť znela horami pieseň samotára, ktorá sa vrývala do kôry stromov a ševelením listov v miernom vánku napokon zacinkala aj v dedine. Muž na kraji dediny ju počul tiež. Vstal. Vyšiel von pred dvere. Vlčica sa práve vrátila. Ľahla si na svoj pelech, skrútila sa do kľbka, akoby ju prenasledoval samotný des. Okom zazrela po mužovi, ktorý jej kedysi zachránil život, a akoby mu to v tejto chvíli vyčítala. Prečo si to urobil? Čo si to vlastne urobil? Nechápe. Nič nechápe. Neverí. Nevie, kto je. Nevie, kam patrí. Iba muž tušil, čo sa deje. Divočina si ju volá späť! Pozná to, hoci to nikdy predtým nevidel. Nemal tú možnosť to odsledovať, ale kdesi vo vnútri cítil, že ju držať nemôže. Patrí tam. A tam sa aj časom vráti. Zazerá na skrúteného zaspávajúceho vlka na svojom dvore. "Už sa upokojila," pomyslí si. Vynárajú sa mu aj spomienky na svoju ženu. V tichu si zašepká: "Už vyrástla. Môžeš sa vrátiť." Stromy vôkol zašumia. Miestami šuchotajú. Muž zazrie do tmy. Potom opäť na vlčicu. Zmocnie sa ho zvláštny pocit. Obava. Obava z prítomnosti vlkov. Avšak, nevie presne čoho sa bojí. Toho, že vlčica je zvädzaná vlkami späť do hôr? Toho, že ide zima a sú tu vlci? Toho, že Zuzka stratí svoju vernú družku? Toho, že mu vlčica pripomína správanie vlastnej ženy? Nevie....Zakrúti hlavou a strasie zo seba nepríjemné pocity. Myšlienky. Vstúpi do chalupy. Zhasne.

Dvere sa otvoria až ráno. Šikovná dostane do misky svoju porciu mäsitého pokrmu. Ako vždy. Tentokrát si gazda berie so sebou pušku. Má ju prevesenú cez plece. Ide do lesa a nie je ešte ani šesť hodín ráno. Rozvidnieva sa. Šikovná ide s ním.

Kráčajú už dlhší čas. Prechádzajú sa známimi zákutiami. Pri skalisku si urobia malú prestávku. Peter to tu má rád. Miloval ten pohľad zo skál do dediny. Aj to ticho, ktoré tu vládlo. Nechal si tvár ovievať slabým vánkom. Občas zazrel na vlčicu, ktorá sa práve teraz správa ako pes. Ťuchá, hľadá, stráži, šteká. Zamestnanec hôr si uvedomuje, že ak chce vlkov nájsť, musí prekročiť hranice revíru. Teraz je ešte dosť diviny i vysokej, zajacov i hlodavcov. Dosť zvierat, ktoré postačia vlkom i medveďom. Preto musí ísť vyššie a hlbšie do hôr. Zbalí teda rozložené veci a vyloží si ich na plecia. Pokračuje. Spolu so svojim zachráneným dravcom, ktorý práve teraz čosi v diaľke zavetril. Iba srna prebehla. Aj ona sa má v pozore pred človekom putujúcim spolu s vlkom, ale aj pred štekajúcimi jeleňmi, ktorí si taktiež hľadajú svoje družky k páreniu. Musí si predsa vybrať toho najlepšieho. Najsilnejšieho. Najzdravšieho. Muž s vlčicou sa posúvajú vpred. Kúsok po kúsku. Už prešla hodná chvíľa. Natrafili na zvyšky roztrhaného diviaka. Teraz momentálne si na ňom ešte pochutnával orol z kráľovskej čelade, ale ako sa človek približoval, odletel. Vlčica aj tak zneistela. Nikoho nevidela, len sústavne vyzerala do diaľky. Skúmala svojím prezieravým zrakom všetky kroviská a tmavé kúty. Nič sa nikde nepohlo, ale cítila ho. Vie, že je tu! Strhane behala hore-dole. Očami sa snažila zachytiť každý pohyb. Zbytočne. Vlk sa v kroviskách ukrýval, a keďže bol sám, nemal v úmysle útočiť. Iba sledoval vlčicu, ktorá robí spoločnosť človekovi s puškou. Presne takí mu vyvraždili celú jeho rodinu. Blbá samica! Pomyslel si. Ibaže zrazu človek strčil prsty, kam nemal. Začal skúmať mŕtvolu obžratého zvierata, z čoho Peter usúdil, že svorku, ktorej sa tak obával, tvorí iba jeden vlk. Pravdepodobne samec, keďže sa pokúsil uloviť mladého diviaka. Všimol si aj, že mal zranenú nohu. Pre koho by však vlk samotár lovil takú veľkú korisť? Zamyslel sa. Obzrel sa. Odpoveď stála za ním a varovne signalizovala nebezpečenstvo. Štekala. Vrchala. Obzerala sa. A Peter si nestihol ani odpovedať na vlastnú otázku a už ležal na zemi. Rukami si bránil tvár, zatiaľ čo sa vlk márne snažil zakusnúť tesákmi do mužského tela. Stále sa mu pod zuby plietla teplá hrubá bunda z bavlny. Tvrdá. Ťažké ju bolo prekusnúť a rotrhnúť. Zuby sa mu šmýkali a mávajúce ruky mu to sťažovali. Muž bojoval. Posledné, čo si Peter pamätal bol obraz rútiaceho sa rozzúreného vlka, ktorý ho jediným skokom zvalil na zem. Teraz už len videl tesáky, ktoré sa mu snažia nájsť slabinu na tele. Tou bola tvár a krk. Muž ignoroval bolesť poranených prstov a rúk. Na tvár si nedal siahnuť, avšak cítil ako slabne. Nevládze bojovať s vlkom! Ved' mu na krk dýcha päťdesiatka! Nie, toto nie je koniec! Hovorí si muž. A snaží sa svoje telo vyslobodiť spod vlka. Nemá dostatok síl. Ibaže niekto zrazu vlčieho samca zhodil z jeho tela. Pocítil oslobodenie. Už nezápasil. Kontroloval svoje telo. Je celý! Má zopár škrabncov na prstoch a tvári. Pohrýzené ruky. Ale nič mu nie je! Tých pár sekund sa mu zdalo ako večnosť. Konečne pochopil teóriu relativity. Vstal a zbadal svojho záchrancu. Vlčica stála medzi vlkom a človekom. Vlk bol zranený. Krvácal na chrbte. A vlčica s krvavou papuľou sa ako verný pes usmievala na svojho pána. Vrtela chvostom. Avšak, keď sa vlk opäť pokúsil priblížiť sa k človeku, vlčica výstražne vyštartovala proti vlkovi. Samec si teda držal odstup od človeka a jediný, čo mu nerozumel, bola ona. Čudná samica! Pochopil však, že teraz velí ona. Stiahol sa späť do krovísk, kde si snažil jazykom vyčistiť krvácajúcu ranu. Nedočiahol. Keď zbadal, že muž s jeho vyvolenou kráčajú späť smerom do dediny, šiel nenápadne za nimi. Vlčica ale o ňom vedela. Kým neútočil, nechala ho.

Svojho pána odprevadila k prvým lúkam pri dedine. Ďalej nešla. Iba z diaľky sledovala, ako mužovi prichádzajú na pomoc ľudia, keďže rukávy boli červené od krvi, čo už z diaľky signalizovalo problém. Počula aj komentý prichodiacich dvoch pánov: "Blázon starý. Čo si v tej hore robil? Tak skoro?" Jediné k čomu sa zmohol bolo: "Vlk." Potom omdlel. Vlčica viac nečakala. Otočila sa smerom

k horám a rozbehla sa preč od dediny. Cestou hľadala zraneného vlka, ktorý niekde zostal ležať. Aj pre obavy z prítomností ľudí a dedinského prostredia, aj pre zranenie, ktoré mu ešte stále krvácalo. Nevedel si to ošetriť. Vlčica ho však našla. Bol neďaleko skaliska. S voňou čerstvej krvi a pachom vlčej srsti ho nebolo ťažké nájsť. Prišla k nemu a začala sa k nemu správať kamarátsky. Neskôr materinsky. Vylizovala mu krvácajúcu ranu a on sa jej úplne oddal. Po čase sa spolu vybrali k odloženej koristi vyššie v horách, z ktorej hádam ešte niečo zostalo. Zostalo. Našli ju. A našli si aj úkryt, kde odtiahli úlovok. Čas v týchto okamihoch neexistoval. Nebol dôležitý. Vlastne, tie zvieratá ho ani nepotrebujú. Nepoznajú ho. Jediné, čo vedia odlíšiť je deň a noc. Tma a svetlo. Život a smrť. Možno ešte zopár ďalších protikladov. Budúcnosťou sa tiež veľmi nezaobierajú a z minulosti im asi zostávajú nejaké spomienky. Ktovie. Najviac sa však zaoberajú tým, čo je teraz. A v tejto prítomnosti vlčica pozerá na vlka, s ktorým sa cez noc naháňala a bláznila, ktorý sa s ňou chcel podeliť o svoj úlovok, ktorý jej takmer zabil človeka, ktorému zakusla do pleca tak silno, že sa to bude ešte veľmi dlho liečiť. Sama netušila, že v nej niečo tak dravé existuje. Pozerá na neho ako na veterána, vráteného z ťažkej vojny. Možno uvažuje. Nad čím? Je veľmi ťažké domyslieť si..... Zrazu sa vlčica postaví. Vybehne z úkrytu. Vlčieho samca necháva odpočívať. Ide loviť! Energiu si šetrí. Poklúšava a zakráda sa. Sledí a vyzerá. Pozoruje. Občas niečo vykúri a naháňa. Nedarí sa jej. Nemá takú kondíciu ako jej diví bratia, či iné lesné tvory. Ibaže vlčica chápe, že bez úlovku sa vrátiť nemôže. Jednak jej vlčí druh potrebuje nabráť síl a vyliečiť sa, jednak nevie, čo je teraz s jej človekom. Zaiste, pôjde sa domov pozrieť. Snád sa o neho ľudia postarali. Ibaže teraz je jej jedinou spoločnosťou vlk. Ak ho stratí, s kým bude? Kto už len ju, vlčicu udomácnenu, bude akceptovať v lese? Kto jej dá žrať? Musí sama. Musí. Tak šepká zákon vlkov žijúcich v divočine. Ibaže ako? Už vie! Nechá hory horami a rozbehne sa smerom do dediny. Vyčká na zvon bijúci o siedmej. Potom sa vkradne do ulíc obce a využije zvyk ľudí vo vlastný prospech. Veľmi dobre totiž vie, že ľudia, ktorí ešte chovajú dobytok a ďalšiu úžitkovú zver, zatvárajú svoje zvieratá práve po odbití večerného zvona. A keďže sú teraz jesenné dni krátke, bude aj tma. Vie, že podaktoré zvery budú ešte vonku, a preto bude k ním cesta otvorená, lebo aj ich chlievy budú otvorené. A, zadarilo sa. Na jednom dvore sa ešte sliepkam nechcelo spať, tak sa jednej zmocnila. Chňapla ju za krk a takú živú, kvočiacu a trepajúcu sa ju niesla do najbližších kríkov. Tam si ju položila na zem. Postavila sa jej na krídla. Nerozmýšľala dlho a prehryzla hrdlo. Pocítila na svojom jazyku čerstvú krv. Bola sladká a teplá. Chutila inak, než to, čím bola kŕmená u človeka, ale nebolo to zlé. Chuť krvi ju opantala. Zmocnila sa jej. Ožili v nej dávnové zmysly a ona chápala, kam patrí. Jediné, čo jej prekážalo, bolo množstvo toho peria. Hm. Nuž, nebola to najlepšia voľba, ale po toľkých zlyhaných pokusoch predsa len správna vec. Schmatla úlovok medzi zuby a poponáhľala sa za vlkom.

Prvým vlastným lovom nastalo nové obdobie. Nechala sa zväbiť tým, čo k nej patrilo od počiatku existencie vlčieho druhu na tejto planéte. Stala sa súčasťou potravinového stĺpca a ona vedela, že stojí na vrchole. Sledila, stopovala, zakrádala sa a lovila. Jej obeťami spočiatku boli iba drobné zvieratká, predovšetkým z ľudských príbytkov, prevažne sliepky, zajace, ovce a mláďatá. Na lov v divočine stále nemala dostatok síl, hoci sa o to niekoľkokrát pokúšala. Nevládala za nimi behať, a tak si svoje lovecké chůtky kojila vo svete ľudí. Ulovenú potravu nosila aj svojmu zranenému partnerovi. A vlk postupne naberal síl a rana na pleci sa mu hojila. Nebol vždy spokojný, ale nemal veľmi na výber. Sám loviť ešte nedokázal, a tak sa musel spoľahnúť na svoju partnerku, ktorú naposledy videl utekať pred korisťou. Sám bol prekvapený, že sa podujala na vlastný lov. Ona ho však každým svojím úlovkom prekvapovala. Čoraz viac. Vlčica už nemala istotu v ľuďoch, najmä potom, čo videla svojho človeka padnúť na zem. Sem-tam šla pozrieť svoj starý príbytok do dediny, ale väčšinou nikoho nestretla. Cítila však, že človek žije. Jedného dňa jej to potvrdil i vlastný zrak. Vstúpila na dvor. Tak ako inokedy. Tak ako vždy. Avšak placho v srdci. Gazda sa ju snažil nakŕmiť, ale veľmi rýchlo

pochoпил, že sa už krími sama. Tam v horách. Toto ich stretnutie vyrušili ľudia, ktorí s hnevom a krikom kráčali k bráne. Vlčica neváhala. Utekala do hory. Do bezpečia. Nuž vedela, že ten hnev ľudí spôsobila ona. Ľudia v dedine totiž prichádzali o kusy zverov. Hoci sa snažila v dedine loviť nenápadne, občas ju niekto zazrel. Hnevali sa a ona sama sa stala prenasledovanou korisťou. I začalo sa povrávať, že by sa mala zastreliť, pretože sa bude sústavne vraciat za potravou do dediny, pretože nebude schopná loviť v lesoch, pretože môže priviesť i ostatné vlky. Možno mali pravdu, avšak jej návraty za potravou utíchli. Nie! Nestalo sa jej nič. Vlk bol zdravý! Lovila s ním. Lovili spolu. Lovili v horách ako svorka. Nepotrebovali loviť v dedine. Načo? Ich prvým spoločným úlovkom bol srnec. Mladý, krásny srnec. Pri svojich atletických skokoch však nešťastne skočil a vykĺbil si nohu v metakarpe. Kríval. Vlk si ho v stáde vyhlíadal. Začal ho prenasledovať a štváť. Zakliesnil sa mu tesákmi do krčných žíl a vlčica sa rovnako zavesila z druhej strany. Ľahká korisť! Zviera padlo. Krvácalo z hrdla i z chrbta. Behom chvíľky malo rozpárané brucho. Po dlhom čase si konečne ulovili niečo lepšie, než zajaca, či dokonca slepicu. Vlci hodovali. Mesiac pritom čoraz viac rozlieval svoj jas a tma postupne zahalila celé územie. Všetko navôkol bolo však iné. Akoby zmutovala časť prírodnej scenérie. Akoby sa krajina ponorila do zmyslov lovca. Akoby sa hory rozrástli. Všetko bolo väčšie, jasnejšie, hlučnejšie. Aj vrčivé a štekavé frflanie počas vlčej hostiny malo silnejšiu ozvenu. Šikovná si zvykla na chuť čerstvej krvi a jej vôňu zbožňovala. Zrazu ucítila, že jej nežne na kožuch padá voda. Vzhliadla so zakrvaveným pyskom smerom k oblohe a spoznala, že sneží. Snehové vločky sa jej topili pri dotyku s kožušinou, ňufákom i v očiach. Cez poletujúci sneh pozorovala mesiac. Je splň. Svieti. Veľmi jasno. Okolo neho sú samé hviezdy. Obloha hrá všetkými farbami. Prelína sa červená s oranžovou, oranžová zo žltou, žltá s fialovou a fialová s červenou. Sem tam farby blednú, inde tmavnú. Občas sa medzi ne zamiešajú biele oblaky. Krása! Auúúúúúúúúúúú! Zavyla. Vlk sa k nej pridala. Horami znela pieseň zamilovaných. A mesiac? Ten istý nádherný mesiac svietil všade rovnako. Aj do ulíc obcí a miest. Do okien ľudských príbytkov. Všade. V jednom z týchto panelových domov sa otvorila hnedozelené oči. Prvé čo im príde pod zrak, je mesiac svietiaci za sklom. Zuzana nechápe, čo sa deje. Ten sen bol však strašný a neznesiteľne ju stiesňuje pocit, že niečo nie je v poriadku. Nevie presne čo. Má strach. Veľký strach! Zrazu si však spomenie na Šikovnú a začína ju prenasledovať akási neznáma hrozba. Niekde z vnútra. Sama tomu nerozumie, len jednoducho vie, že vlčici niečo hrozí. Musí hovoriť s otcom. Musí ísť domov.

Hneď ráno telefonovala s otcom. Dozvedela sa len toľko, že vlčica zdivila a svojím lovom v dedine si znepriatelila ľudí. Avšak teraz je v dedine pokoj. Vlci sa už dlhšiu chvíľu neukázali. Ani Šikovná nie. Zuzka to však neuspokojilo. Akoby ju ovládla nejaká predtucha, akoby sa jej zmocnila neznáma sila, možno šiesty zmysel, a nevedela túto zvláštnu energiu v sebe potlačiť. Bolo to silnejšie než ona sama. Nesústredila sa na svoju prácu a povinnosti, jej malá dcéra ju znervózňovala a križovalo to aj jej vzťah s Ondrejom. Panelákovú ulitu postupne ovládlo napätie a hnev. Avšak, kým Zuzka získala trošku času pre seba, ubehlo veľa dní. Napadol sneh. A vlci opäť útočili na zver pod Magurou. Vlčica naučila svojho partnera kedy a kde loviť v dedine. No a vlk, s minulosťou samotára, nemal zábran. Neustúpil ani človeku. A tak sa čochvíľa v dedine rozniesli správy o vlčích útokoch i na človeka. Niečoho sa ujali aj novinári z tlačovín a iných médií. Na vlkov bol povolený odstrel a Šikovná sa stala jednou z prenasledovaných, nielen ľuďmi z dediny ale i verejnosťou, poľovníkmi i odborníkmi. Jediní, ktorí boli v tom čase ochotní argumentovať proti všetkým, boli Zuzka a jej otec. Zuzana kvôli Šikovnej. Peter kvôli svojej dcére.

Jedného dňa sa v týchto dňoch nekompromisného času popretkávaného s nastávajúcim osudom obe stretávajú. Zuzka nechala strážiť svoju dcéru svokre a vybrala sa do hôr. Na výlet. Chcela

sa stretnúť so Šikovnou. Avšak, to, čo videla, vlastne nikdy vidieť nechcela. Po niekoľko hodinovom stúpaní v horách a boji so snehom a ľadom za pomoci mačiek ju našla. Najskôr nechcela veriť, že jeden z dvojice vlkov, ktoré práve zabili a roztrhali mladú srnu, je Šikovná. Jej vlčica. Jej domáci mazlíček. Ale pohyby samice a známe čierne škvrny na sivom kožuchu ju presvedčili. Zapískala. Oba vlky spozorneli a začali sledovať človeka, ktorý vydal zvuk. Ani jeden nebežal. Pozrela cez ďalekohľad. Jej domáci maznáčik mal skrvavenú papuľu i kožuch a v očiach akúsi neznámu príchuť pohľadu. Príchuť divokosti a nespútanosti. Príchuť lovca. Príchuť dravca. Príchuť vlka. Vedela, že je to ona, avšak zmenila sa. Vlastne, nezmenila sa. Vrátila sa tam, kam vždy patrila. K svojmu vlastnému rodu. K sebe samej. S nádejou Zuzana zapískala znova. Dúfala, že sa k nej rozbehne, že sa zvitajú, že bude môcť zaboriť prsty do jej huňatej srsti. Ibaže nič z toho sa nestalo. Nuž, človek je niekedy veľmi naivný a príliš verí príbehom z Aliašky. Oba dravci len mlčky stáli a pozorovali toho ľudského blázna, ktorý kráča smerom k nim. Hm, odvážne žieňa. Dievča zapískalo po tretíkrát, ale vlk to už nevydržal. Rozbehol sa s myšlienkou útoku na nevítaného hosťa. Vlčica beží za ním. Obehne ho. Predbehne ho. Zaslučkuje. Vlk sa potkne a zaryje do snehu svojím telom. Vlčica do neho šteká. Cerí po ňom zuby. Vrchí. Opäť stojí medzi ním a človekom. Opäť vlk nechápe. Ale opäť rozumie a dáva sa na ústup. Na ústup pred svojou družkou. Odkluše smerom ku koristi a pokračuje v hodovaní. Vlčica stojí pred Zuzanou. Hľadia si do očí. Pozná ju. Pamätá si ju. Nejde však k nej, hoci Zuzana čupí a ňaťahuje k nej ruky. Vlčica si drží odstup. Už nechce človeka za priateľa. Už jej narobil dosť veľký zmatok v živote, keď sa ju snažil naučiť žiť medzi ľuďmi, a potom si len tak idišiel. Teraz odchádza ona. Pomaly sa otočí a kráča preč. Ignoruje ľudské volanie. Už nie je pre ňu tak silné ako kedysi. Avšak nezabudne. Nezabudne na ľudí, ktorí ju zachránili, i keď nemali návod. Zuzka ťažšie znáša túto rozlúčku, ale nemôže ju znásilňovať. A ani zachrániť pred osudom. Snáď prežije hon na vlkov. Snáď sa už v dedine neukáže. Snáď.....

Zuzka sa vrátila domov. Pred očami však mala stále svoju vlčicu. Hrdú samú na seba a dávajúcu najavo, že už človeka nepotrebuje. Na jednej strane sa teší, pretože našla cestu späť. No vo vnútri cítila, že časť jej vlastného bytia odišlo s vlčicou. Akoby pocítila kus prázdna. Akoby hrdosť vlčice opantala ju samú. Všetko okolo sa jej zrazu zazdalo temným väzením. Steny bytovky, balkón, okná, luxusný nábytok, postele, televízor a aj všetky ostatné výdobytky modernej doby. Nič z toho už nechce! Nič. Jediné, po čom túži, je rozbehnúť sa lesom. Na nič nemyslieť. Len bežať. Len cítiť chladný vánok. Len počuť ševlenie lístia stromov. Len.... Začuje svoje dieťa. Pohojdá si ho na kolenách. Na rukách. Poprechádzajú sa v panelákovom boxe. Od okna k oknu. Zaspieva mu pieseň. Rozosmeje ho. Utíši ho. Uspí ho. Nik iný momentálne pre nich neexistuje. A A zas ten mesiac. Mocne svietiaci, volajúci a magicky pôsobiaci.

Kolobeh dní napätý. S pribúdaním dní rástol počet útokov vlkov v dedine. A s pribúdaním plných mesiacov bola Zuzka čoraz nervoznejšia. Keď však správy rozniesli informáciu, že už ani človek nie je pred vlkami v bezpečí, sama rozhodla, že bude najlepšie nechať všetko osudu. Zbytočne sa bude trápiť, že je v nebezpečí. Preto sama otcovi povedala: "Urob, čo musíš! Ak sa náhodou ešte vráti." Tak vlastne vyslovila rozsudok nad vlčicou sama, čím vlci stratili jediných ochranárov v dedine. Ibaže jej bolesť to neutíšilo. Potrebovala a hľadala. Vlastne cítila, že nie vlčica jej chýba, ale dotyk hôr. Dotyk a bezprostredná blízkosť lesných zákutí. S manželom si prestávala rozumieť. Nenávisť medzi svokrou a ňou sa vystupňovala. Malá Beata ničomu nerozumela. Ani nechcela. Svet rozprávok je predsa krajší. Lež jedného dňa Zuzka opäť vyrazila na hory. A jedného dňa sa Šikovná naozaj ukázala v bráne chalúpy. Ešte zima vládla, ale kde tu, miestami, sa jar teperila už z postele. Vlci stále nemali čo loviť vysoko v horách, takže sa gazda nečudoval, keď zavítala. Bolo ťažké odhadnúť, čo má zviera v

úmysloch. Zaútoči? Nezaútoči? Kde má kolegu? Prečo je sama? Prečo? Množstvo otázok sa mu výrilo v hlave, a hoci váhovo ,tak predsa namieril dlhou hlavňou na ňu. Vlčica predmet poznala. Prenasledovali ju s tým mnohí ľudia, ktorí sa ju snažili zastreliť, ale akosi sa jej vždy podarilo vyhnúť, či vystrábiť zo škrabancov. Vedela, že ju to môže zabiť. Aj tak stála veľmi blízko. Neušla. Neschovala sa. Pamätala si totiž aj to, že muž to už raz neurobil. Nemusí to urobiť ani teraz. Gazdu to znepokojovalo, ale napokon bol jediný, kto to mohol spraviť. Jediný, ku komu bola vlčica ochotná prísť tak blízko, aby ju bezbolestne a rýchlo usmrtil. Namieril. Zaznel výstrel. Telo kleslo k zemi. Vlčica sa veľmi rýchlo spamätala a rozbehla sa späť do hôr. Ľudia v dedine videli uháňať z chalupy vlka preč, tak šli starému horárovi na pomoc. Nečakali, že muž bude bez jediného škrabnutia, bez jedinej ranky. Ležal však na zemi v krči. Strácal dych a v hrudníku ho nesmierne zvierala bolesť. Bolesť srdca. Pred očami sa mu odohrávalo veľa prebdených chvíľ. Videl svoju ženu, svoju dcérku Zuzku, aj vlčicu, i rozzúrené vlčie tesáky, a dokonca aj správu o svojej nezvestnej dcére, ktorá sa nevrátila zo svojho výletu v horách. Všetky tieto bolesti sa ho zmocňovali. Vysávali z neho životnú energiu. A bolesť v osrdcovníku netíchlala. Vlčica z diaľky sledovala. Avšak s prichádzajúcim húkajúcim žltým autom pochopila, že muža vidí poslednýkrát. Možno. Nebude ale čakať, kým sa vráti. Tam v hore ju čaká jej životný partner. Teraz už patrí iba k nemu. K vlkovi. K horám. Rozbehla sa teda tam.

Do chalúčky na pomedzí dvoch krajín, ľudskej a zvieracej, sa viac horár nevrátil. Ani Zuzka. V dedine nik netuší, čo sa stalo. Nikto nevie, aký bol ďalší osud osamelého muža a jeho dcéry. Na jar odtiahli i vlci a s nimi prestali aj útoky. Chalupa zostala prázdna. A j v zime. Vtedy sa niekoľko vlčích útokov v dedine zopakovalo. Dedinčanom sa i zazdalo, že vlčica sa prišla pozrieť, či v chalupe niekto žije. Keďže tam nik nebýval, už sa nevrátila. Skončili aj útoky vlkov v dedine. Navždy. Tak sa začali spriadať rôzne tajuplné príbehy o osamelom čudákovi, ktorý vychovával svoju dcéru sám.

Na jar sa do chalupy prisťahoval nový hajník. Mladý muž. Mohol mať tak tridsať rokov. Ľudia v dedine mu hneď začali rozprávať o jeho predchodcovi, starom čudákovi, ktorý sa po smrti svojej ženy zbláznil, natoľko, že dcére dopratal z lesa vlka, čím tak všetkých dedinčanov vystavil nebezpečenstvu. Časom dokonca starý hajník údajne sám veril, že tá vlčica bola jeho žena. Niektorí to v dedine vysvetľovali ako mužovo šialenstvo. Niektorí tomu skutočne verili. A boli tak presvedčiví, že keď mladý Miro, pri jednej zo svojich obhliadok, zostril v blate pomerne dosť veľké vlčie stopy, sám sa zľakol. No jeho zraku neunikol ani tmavý džíp odparkovaný v lese. I zbadal muža, ktorý cez ďalekohľad niečo pozoroval. Šiel za ním. Bolo tam s ním aj malé dievčatko. Malo asi šesť rokov. So záhadným mužom, ktorý pomocou ďalekohľadu sledoval svorku vlkov, sa napokon dal do reči. Ten mu prezradil:

"Moja žena ma naučila pozorovať ich."